

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **Y. L.**, zast. Mgr. Michaelou Kasper Beňovou, advokátkou se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-109/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2014, č. j. 44 A 35/2014 - 15,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2014, č. j. 44 A 35/2014 - 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky Mgr. Michaela Kasper Beňové, advokátce se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 9 437 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2014, č.j. OAM-109/LE-BE02-PS-2014, byla žalobkyni podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 1. 10. 2014.

[2] Žalobkyně napadla citované rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který žalobu zamítl rozsudkem ze dne 8. 7. 2014, č. j. 44 A 35/2014 - 15. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že žalovaný nesprávně hodnotil, zda žalobkyně může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle krajského soudu žalovaný dostatečně hodnotil individuální okolnosti věci, zejména to, že žalobkyně na území státu pobývala nelegálně po dlouhou

dobu a nerespektovala dříve udělené správní vyhoštění. Krajský soud se dále neztotožnil s tím, že žalovaný měl hodnotit soužití žalobkyně s jejím druhem. Žalobkyně tuto skutečnost ve správním řízení neuvedla, nemůže tak žalovanému úspěšně vyčítat, že ji žalovaný nezjistil a tedy nehodnotil.

[3] Krajský soud nepřisvědčil žalobkyni ani v tom, že žalovaný nedostatečně odůvodnil uložení nejdelší přípustné doby zajištění. Konkrétní důvody pro uložení doby zajištění jsou z kontextu celého odůvodnění zřejmé – kromě dosavadního jednání žalobkyně žalovaný poukázal i na skutečnost, že žalobkyně nemá žádný doklad totožnosti. Ten tak bude třeba obstarat, což je časově náročné.

[4] Závěrem krajský soud uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud za základ pro své rozhodnutí vzal skutkový stav, jak jej zjistila Policie ČR. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že tento postup není na závadu rozhodnutí, pokud převzatá skutková zjištění umožňují posoudit, zda je možné aplikovat § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatelka ve své včasné kasační stížnosti uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítla tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a vady v řízení před správním orgánem, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[7] Nesprávné posouzení právní otázky stěžovatelka spatřuje v hodnocení toho, zda představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Pro závěr o závažném ohrožení zájmu společnosti nedostačuje samotné zjištění, že stěžovatelka na území státu pobývala nelegálně. Žalovaný měl své úvahy individualizovat, zejména s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka hovoří česky, je do české společnosti plně začleněna a žije ve společné domácnosti s českým občanem. Stejně měl jednat i krajský soud.

[8] Napadený rozsudek je ovšem nezákonný především proto, že uložená povinnost setrvat v pobytovém zařízení překračuje nejdelší povolenou dobu 120 dnů, neboť stěžovatelka byla zbavena osobní svobody po dobu 129 dnů.

[9] Krajský soud také nesprávně uznal, že žalovaný může do svého rozhodnutí převzít skutková zjištění z předchozího řízení. Pouhé konstatování obsahu spisu nedostačuje, důkaz obsahem spisu musí být proveden stejně jako jiné důkazy. Žalovaný tak měl uvést, co považuje za zjištěné a zda tato zjištění nejsou v rozporu s ostatními důkazy.

[10] Závěrem stěžovatelka uvedla, že soud nesprávně hodnotil dostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Podle jeho názoru je odůvodnění dostatečné, byť ve skutečnosti zcela chybí. Sám krajský soud uvedl, že odůvodnění uložení doby povinnosti setrvat v pobytovém zařízení chybí, stejně tak odůvodnění její přiměřenosti. Soud však tuto vadu neshledal jako důvod pro zrušení rozhodnutí, protože odůvodnění sám doplnil vlastní právní konstrukcí. Dle stěžovatelky je napadený rozsudek z tohoto důvodu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[11] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[12] Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval skutková zjištění ze správního řízení, zejména pak okolnosti neoprávněného pobytu stěžovatelky na území státu a její nerespektování uděleného správního vyhoštění. Na základě těchto zjištění má žalovaný za to, že stěžovatelka mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

[13] Dále žalovaný uvedl, že doba povinnosti setrvat v pobytovém zařízení má být počítána od právní moci rozhodnutí o této povinnosti, nelze tak do ní započítávat dobu předchozího omezení osobní svobody, jak to dělá stěžovatelka. Závěrem žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je možné rozhodnutí odůvodnit odkazem na konkrétní skutkové okolnosti.

[14] Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je z části důvodná.

[17] Stěžovatelka obecně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se z povahy věci musel touto námitkou zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum, přičemž zjistil, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval zjištěnými skutečnostmi a na základě zjištěného skutkového stavu rozhodl o délce povinnosti stěžovatelky setrvat v pobytovém zařízení. Stanovená délka je odůvodněna specifickými skutkovými okolnostmi, které jsou řádně uvedeny v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze tedy říci, že žalovaný vůbec nehodnotil délku povinnosti stěžovatelky setrvat v pobytovém zařízení.

[18] Podle stěžovatelky nedostatek odůvodnění konstatoval i krajský soud. V napadeném rozsudku však krajský soud výslovně uvádí, jakými okolnostmi se žalovaný při stanovení délky povinnosti setrvat v pobytovém zařízení stěžovatelce zabýval. Krajský soud totiž rozlišuje hodnocení přiměřenosti samotného omezení osobní svobody a hodnocení přiměřenosti stanovené délky tohoto omezení. Stěžovatelka tak zaměnila dvě nezávislé úvahy krajského soudu, který se přiměřeností stanovené délky povinnosti setrvat v pobytovém zařízení zabýval (v druhém odstavci na str. 5 napadeného rozsudku). Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

[19] Další z námitek stěžovatelka brojí proti vlastním důvodům, pro které ji žalovaná omezila na svobodě. Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Výjimečně ministerstvo tuto povinnost nestanoví, pokud žadatel o mezinárodní ochranu patří mezi výslovně vyjmenované skupiny osob podle tohoto ustanovení (např. nezletilou osobu bez doprovodu, těhotnou ženu aj.), nebo pokud by takový postup byl v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V projednávané věci není sporné, že stěžovatelka do žádné z těchto skupin nepatří. Sporné je to, zda existuje důvodná domněnka, že by stěžovatelka mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

[20] Výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, publ. pod č. 2950/2014 Sb. NSS. V něm uvedl, že „otázku, zda je důvodné se domnívat, že zajištěný cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je při rozhodování správního orgánu o povinnosti tohoto cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců [§ 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] nutno posuzovat tak jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Takovým důvodem tedy může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Bude-li pojem ‚nebezpečí pro veřejný pořádek‘ podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu vykládán uvedeným způsobem, lze danou právní úpravu považovat za souladnou s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, s čl. 7 směrnice Rady 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, i s čl. 18 směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka.“

[21] V nyní projednávaném případě žalovaný ve správním řízení zjistil, že stěžovatelka do České republiky přicestovala s turistickým vízem, jejím úmyslem však bylo zde pracovat. Po skončení platnosti víza byla stěžovatelka vyhoštěna. Neúspěšně požádala o mezinárodní ochranu, přesto území státu neopustila. Stěžovatelka až do roku 2014 na území státu pracovala bez povolení. Přibližně šest měsíců před svým zadržením stěžovatelka ztratila cestovní doklad, jeho ztrátu však nenahlásila, neboť věděla, že se v České republice nachází neoprávněně. Dále žalovaný zjistil, že stěžovatelka nemá na území stálou adresu pobytu, ani nemá finanční prostředky.

[22] Z uvedeného vyplývá, že stěžovatelka pobývala v České republice nelegálně téměř deset let a nerespektovala pravomocně uložené správní vyhoštění. Nadto se k jeho uposlechnutí ani nechystala, trvale a aktuálně porušovala další, zejména pobytové předpisy. Za uvedené situace proto rozhodnutí o povinnosti stěžovatelky setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a zákona o azylu plnilo preventivní funkci, neboť žalovaný neměl záruku, že stěžovatelka začne plnit povinnosti jím uložené a nebude mařit průběh správního řízení.

[23] K vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný v řízení zjistil, a to i na základě výpovědi stěžovatelky, existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České republiky.

[24] Stěžovatelka v kasační stížnosti ovšem tato zjištění zpochybňuje. Poukázala na to, že již v řízení před krajským soudem předložila dopis českého občana, se kterým žije ve společné domácnosti. Tento dopis a skutečnost, že stěžovatelka mluví plyně česky a je do české společnosti plně začleněna, vyvrací zjištění žalovaného. Zároveň vypovídá o její situaci, kterou měl žalovaný zohlednit při rozhodování o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Tvrzení stěžovatelky je tak třeba rozumět v tom smyslu, že v řízení před žalovaným uvedla skutečnosti, které nebyly pravdivé, a žalovaný na základě těchto nepravdivých skutečností nesprávně vyhodnotil splnění podmínek pro zajištění stěžovatelky. Stěžovatelka pak v řízení před krajským soudem toto nesprávné hodnocení napadla. Své tvrzení podpořila dopisem, z něhož má plynout, jaký byl skutkový stav v době rozhodnutí žalovaného.

[25] Krajský soud k předloženému dopisu uvedl, že stěžovatelka měla v průběhu řízení před žalovaným dostatek prostoru k tomu, aby informaci o soužití s českým občanem uvedla. Pokud ji žalovanému nedsdělila a žalovaný ji neměl jak zjistit, jde toto pochybení k tíži stěžovatelky.

Z tohoto důvodu krajský soud důkaz předloženým dopisem neprovedl, neboť jej považoval za nevýznamný pro hodnocení žaloby.

[26] Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením neztotožnil. Již ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 - 62, publ. pod č. 1617/2008 Sb. NSS, soud uvedl, že „§ 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce.“ Při respektování principu plné jurisdikce a absenci koncentrace skutkových tvrzení je tak možné, že stěžovatelka až v žalobě uplatní tvrzení, která mohou zcela změnit náhled na skutkový stav v době rozhodování správního orgánu. To platí i přesto, že žalovaný tyto skutečnosti nemohl posoudit, protože je neměl jak zjistit (a stěžovatelka je sama neuvedla).

[27] Judikatura Nejvyššího správního soudu však z této zásady připustila i výjimky. Ty platí zejména pro případy, kdy žalobce tížilo ve správním řízení důkazní břemeno. Pokud jej neunesl, nemůže jej doplněním, případně tvrzením zcela jiných skutečností dodatečně unést v řízení před správním soudem (typicky např. daňové řízení: srov. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 5 Afs 22/2010 - 95, ze dne 29. 11. 2011, č. j. 8 Afs 37/2011 - 161, či rozsudek ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 Afs 7/2012 - 22).

[28] Stěžovatelku však důkazní břemeno netížilo. Krajský soud tak bez dalšího nemohl odmítnout provedení důkazu předloženým dopisem pouze s odkazem na to, že tyto skutečnosti stěžovatelka v řízení před žalovaným netvrdila a žalovaný je tak nemohl zohlednit.

[29] Hlavní stížní námitka směřuje proti délce stanovené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Policie stěžovatelku zajistila 24. 5. 2014 podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalovaný jí povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců stanovil podle § 46a zákona o azylu do vycestování, nejvýše však do 1. 10. 2014. Takto vymezená doba dle mínění stěžovatelky neodpovídá § 46a zákona o azylu, podle něhož je možné stanovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nejvýše na dobu 120 dní, neboť tuto dobu o devět dní přesahuje.

[30] V posuzované věci jde v zásadě o to, zda se při „přezajištění“ z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu započítává doba předchozího zajištění do maximální doby zajištění dle § 46a zákona o azylu. Námitka není důvodná. Stěžovatelka totiž pomíjí rozdíl mezi zajištěním podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a „zajištěním“ podle § 46a zákona o azylu.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu platí, že *ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany [...] setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.* Zároveň podle § 125 odst. 1 téhož zákona platí, že *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení*

osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

[31] K možnosti změny zajištění z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval. V rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 As 146/2013 - 44, publ. pod č. 3055/2014 Sb. NSS, soud uvedl, že „*jakkoli oba zajišťovací instituty sledují poněkud odlišný účel, oba omezují právo na osobní svobodu. Rozhodne-li Ministerstvo vnitra po podání žádosti o mezinárodní ochranu o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a zákona o azylu, změně se pouze právní režim jeho zajištění, aniž by měl cizinec fakticky možnost dané zařízení pro zajištění cizinců opustit. Stanoví-li zákon maximální doby omezení osobní svobody pro jednotlivé zajišťovací instituty, muselo by se i jejich počítání (tj. prodloužování) opírat o kvalitní, přesnou a předvídatelnou zákonem upravu.*“ Zákon o pobytu cizinců v § 125 srozumitelně stanoví, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů; tuto dobu přitom zákon počítá od okamžiku omezení osobní svobody, nikoli od přijetí rozhodnutí o tom či onom typu zajišťovacího institutu. Obdobný právní názor zaujal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42.

[32] Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že žalovaný při rozhodování o zajištění podle § 46a zákona o azylu musí zohlednit dobu předchozího zajištění podle zákona o pobytu cizinců v tom smyslu, že doba stanovená podle § 46a zákona o azylu nesmí v souhrnu s předchozí dobou zajištění překročit 180 dnů. Z citované právní úpravy však nelze dovodit, že dobu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je třeba započítat do maximální doby zajištění stanoveného podle § 46a zákona o azylu.

[33] Oba pro věc významné zákony počátek lhůty zajištění upravují odlišně. Jak bylo již výše uvedeno, podle zákona o pobytu cizinců je pro určení doby zajištění podstatný okamžik omezení svobody. Zákon o azylu oproti tomu výslovně rozhodný okamžik neuvádí, pouze stanoví, že ministerstvo rozhodne o povinnosti setrvat až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní. Doba zajištění tak zákon o azylu nevztahuje k vlastnímu omezení osobní svobody, ale k rozhodnutí.

[34] S ohledem na tuto právní úpravu a na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu je tedy vzájemnému vztahu § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a § 46a zákona o azylu třeba rozumět tak, že § 125 zákona o pobytu cizinců obecně omezuje maximální dobu zajištění na 180 dní a do této doby se také započítává doba zajištění podle § 46a zákona o azylu (k tomu viz. citovaný rozsudek NSS č. j. 6 As 146/2013 - 44). Oproti tomu se do zvláštní doby zajištění podle § 46a zákona o azylu nezapočítává doba předchozího zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

[35] V případě přijetí opačného výkladu by se setřel rozdíl mezi konstrukcí § 125 zákona o pobytu cizinců a § 46a zákona o azylu a nedávala by smysl ani předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která limitují nejdelší přípustnou dobu zajištění na 180 dní. V případě „přezajištění“ z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu by totiž nikdy nemohlo dojít k zajištění na dobu 180 dnů – vždy by byla určující kratší doba 120 dnů podle § 46a zákona o azylu.

[36] Na základě těchto úvah Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že dobu devíti dnů, po které byla stěžovatelka zajištěna v režimu zákona o pobytu cizinců, nelze započítat do doby povinnosti stěžovatelky setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Protože žalovaný tuto povinnost uložil v souladu s § 46a zákona o azylu na dobu 120 dnů, krajský soud otázku posoudil správně.

[37] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda žalovaný mohl převzít skutková zjištění z předchozího řízení. Shodně jako v již citovaném rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013 - 42 neshledal v postupu žalovaného pochybení. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu nekonkretizuje způsob, jakým má ministerstvo zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm.

c), lze dovodit, že tyto skutečnosti ministerstvo zjišťuje především ze spisů žadatele a informací od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákon o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.

[38] V kasační stížnosti stěžovatelka tento postup obecně zpochybňuje, aniž by však uvedla, s jakými konkrétními důkazy jsou převzatá zjištění v rozporu. Stížní námitka se v této otázce omezuje na pouhé konstatování, že postup žalovaného byl nesprávný, aniž by stěžovatelka tvrdila, že tento postup měl za následek nesprávné zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud tak tuto obecnou námitku mohl vypořádat pouze v obecné rovině (míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[39] Lze tedy shrnout, že žalovaný nepřesáhl maximální přípustnou dobu zajištění a na základě zjištěného skutkového stavu se důvodně domníval, že stěžovatelka mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zda však žalovaný své rozhodnutí založil na správně zjištěném skutkovém stavu, musí krajský soud posoudit znovu.

V. Závěr

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je z části důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto zrušil a věc v odpovídajícím rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první, s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[41] O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[42] Byť Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení, je povinen zároveň rozhodnout o odměně a úhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně stěžovatelky, které dle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanovené zástupkyně sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s., o níž má dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v případě náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti po zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu rozhodovat v dalším řízení krajský soud.

[43] Ustanovená zástupkyně stěžovatelky Mgr. Michaela Kasper Beňová, advokátka se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem, provedla ve věci dva úkony právní služby, a to 1) první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení na základě ustanovení soudem, 2) doplnění kasační stížnosti jakožto písemného podání nebo návrhu ve věci samé. Za tyto úkony náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za zmíněné úkony právní služby a náhradu hotových nákladů tak zástupkyni stěžovatelky náleží 6 800 Kč (2 × 3 100 Kč + 2 × 300 Kč).

[44] Zástupkyni stěžovatelky náleží i náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby – první porady se stěžovatelkou – v Bělé pod Bezdězem za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Podle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení § 14 odst. 3 advokátního tarifu jí náleží náhrada ve výši 100 Kč za každou jen započatou půlhodinu, celkem tedy 400 Kč (4×100 Kč).

[45] Náhrada nákladů řízení před Nejvyšší správním soudem je dále tvořena náhradou cestovních výdajů advokáta vozidlem Toyota Corolla Verso za 94 km cesty z Lysé nad Labem do Bělé pod Bezdězem a zpět (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).

[46] Podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, náleží zástupkyni za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Základní náhrada činí 3,70 Kč za 1 km jízdy [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 435/2013 Sb.], celková základní náhrada tak činí 347,80 Kč ($94 \times 3,70$ Kč). Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu činí 214,80 Kč [průměrná cena automobilového benzínu oktánového čísla 95 činí 35,70 Kč dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 435/2013 Sb.; kombinovaná spotřeba podle technického průkazu činí 7,5 l na 100 km; $35,70 \text{ Kč} \times 7,5 \times 0,94 = 251,70 \text{ Kč}$]. Náhrada cestovních výdajů advokátky tak činí celkem 599,50 Kč ($347,80 \text{ Kč} + 251,70 \text{ Kč}$).

[47] Zástupkyni stěžovatelky náleží odměna ve výši 7 799,50 Kč ($6 800 + 400 + 599,50$). S ohledem na skutečnost, že Mgr. Michaela Kasper Beňová je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc, a to ve výši 1637,50 Kč.

[48] Mgr. Michaela Kasper Beňové se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 9 437 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. září 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu